

Na prahu krize nevídaných rozměrů: Přijde občanská nebo světová válka?

Aleš Přichystal

ProtiProud.cz

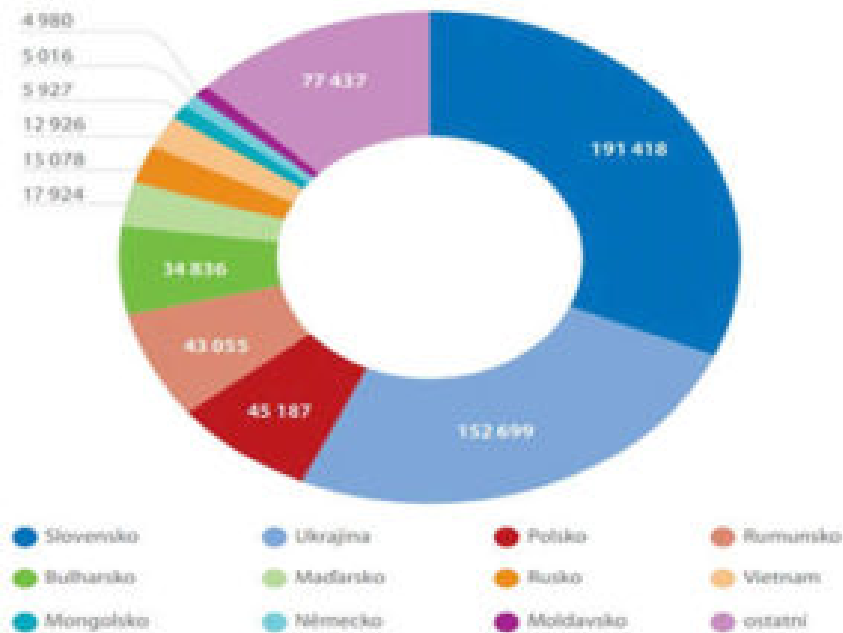
22.listopadu 2019

Titulní obrázek © ProtiProud

Po vstupu České republiky do Evropské unie počet pracujících cizinců v ČR stále roste. V roce 2004 zaměstnaní cizinci tvořili necelých 7 procent, v polovině letošního roku už to bylo 13,2 procenta. Od konce loňského roku počet pracujících cizinců v Česku stoupl o 38 tisíc, tím pádem v polovině letošního roku dosáhl hranice téměř 700 tisíc osob. A to ve statistice nejsou zahrnuti cizinci, kteří jsou oficiálně již českými občany, nebo zde prostě pracují bez povolení, tedy načerno.

Naprostá většina zahraničních pracovníků je u nás jako zaměstnanci. MPSV k 30. červnu 2019 registrovalo rekordních 606.483 zahraničních pracovníků. Cizinci z EU tvoří 60 % (zejména Slováci a Poláci). V žebříčku cizinců ze třetích zemí jasně kralují Ukrajinci. Na konci loňského roku v Česku pracovalo 121.086 Ukrajinců, za letošní půl rok jich přibylo asi 32 tisíc.

CIZINCI V POSTAVENÍ ZAMĚSTNANCŮ PODLE STÁTNÍHO OBČANSTVÍ KE 30. 6. 2019

Podle Svazu průmyslu a dopravy či Hospodářské komory bychom v ČR na tato místa potřebovali 300 až 400 tisíc dalších pracovníků. Cizince k nám dovážejí v drtivé většině západní nadnárodní firmy (v poslední době za podpory státu). Firmy zde vydělávají miliardy, které posílají do zahraničí a kvůli nízkým finančním nárokům zaměstnávají raději cizince, u kterých navíc nehrozí nějaká odborová činnost. Na případné celospolečenské důsledky svého chování přitom neberou žádný ohled.

Bezpečnostní rizika pro ČR

Pro potřeby velení domobraneckých organizací byla koncem roku 2018 štábem domobrany vytvořena analýza rizik, která v ČR i Evropě reálně hrozí, a to v horizontu od hodin až po roky. Nebezpečí je mnohem více, ale část z nich – bohužel spíše těch méně nebezpečných – mají dobře identifikovanou státní orgány a složky Integrovaného záchranného systému (IZS), a to prostřednictvím dokumentů k civilní ochraně (dnes označované jako ochrana obyvatelstva).

Mezi události, které mohou nastat, patří mimo jiné finanční a ekonomická krize

mimořádné intenzity a dopadů a na to navazující banditismus extrémních rozměrů ze strany zahraničních pracovníků jako důsledek rychlého postupu finančně-ekonomické krize.

Může kolaps stávajícího ekonomického systému přivést i naši zemi a nás všechny do stavu mimořádné krize, která postihne nejenom finanční sektor a reálnou ekonomiku, ale také každého z nás? Odpověď je bohužel - ANO! Může a následky mohou být srovnatelné s jinou mimořádně vážnou situací, kterou se zde zabýváme. Je velmi pravděpodobné, že v důsledku ekonomické krize se nastartují další mimořádné situace velké intenzity, které se mohou následně umocňovat a stupňovat. Od banditismu, občanské války až po válku regulární. Nezapomeňme, že příliš často se v historii řešily ekonomické problémy odvedením pozornosti válkou s vnějším nepřítelem. Lidstvo dosud nezmoudřelo a z minulosti si nevezalo ponaučení, tudíž i pravděpodobnost, že se následky velké ekonomické krize začnou řešit válečným aktem, je velmi vysoká.

Prognózy a očekávání

Pokud má bývalý republikánský kongresman a prezidentský kandidát Ron Paul pravdu, přichází ekonomický Armageddon. Druhá finanční bublina, daleko větší než ta předchozí, brzy praskne a není nic, čím by se tomu dalo zabránit. Všechno je zapříčiněno - říká Paul a nejen on - tím, že americký FED (Federal Reserve System, konglomerát 12 regionálních rezervních bank USA, plnící roli centrální banky USA) vytiskl v letech 2008 a 2009 miliardy dolarů, které nikdy neměly sjet z rotačky. Tím prý americkou ekonomiku nasměroval k nevyhnutelnému ekonomickému kolapsu.

“Přichází něco, co bude daleko horší, než krize v letech 2008 a 2009. Daleko horší. A pamatujme si, že za přicházející krizi nemůže Trump. Je to dílo FEDu,” píše Ron Paul.

Podobnou velkou krizi už předpovídá i bývalý šéf FEDu Alan Greenspan, který prohlásil: “Jsme v počátcích krize, která má před sebou ještě o mnoho horší časy. Tohle je nejhorší období, kterému budeme čelit, od doby, co jsem nastoupil do úřadu. Nic se mu nevyrovná - ani krize, jestli ji ještě pamatujete - 19. října 1987 - kdy Dow Jones Index poklesl o rekordních 23 %. Rád bych našel něco pozitivního, co bych sdělil publiku... nevím, jak krize dopadne, ale určitě to bude krize.”

Postupně pronikající informace o špatném stavu ekonomiky v klíčových zemích Západu začínají některé lidi děsit, protože si uvědomují možné následky. Pro jiné – a těch je zřejmě většina – tyto informace nic neznamenaají, většina lidí si na varující zprávy prostě zvykla. Zdá se jim, že katastrofální stav světového finančního sektoru je tak nějak normální a rozhodně se jich osobně nijak nedotkne.

Ukolébaní Evropané

Lidé jsou obecně daleko méně znepokojení, než by měli být, ačkoli se základy reálné ekonomiky potácejí a stále hlouběji klesají pod tíhou historicky nejvyššího veřejného dluhu. Ten se navíc nejen nesplácí, ale centrální banky (které v některých zemích dosud mají krycí název „národní“, byť se službou národu již nemají nic společného) ještě zhoršují neutěšenou situaci neustálým pumpováním dalších a dalších ničím nekrytých peněz do oběhu.

Přesto se (skoro) nikdo nebojí. Dokonce většina občanů naší země i Evropy má pocit, že se není vlastně čeho bát! Že nic zlého nepřijde, a pokud ano, zvládneme to stejně hravě jako všechno ostatní. Zvládli jsme přece elegantně všechny dosavadní ekonomické a finanční krize, skoro nikoho z nás se to nijak nedotklo, o úspory jsme nepřišli, státní kasa měla stále dostatek prostředků, aby mohla rozdávat potřebným a ještě více těm, kteří to rozhodně nepotřebují, ale o to více o štědré dary stojí.

Jenže to je katastrofální omyl. A následky mohou být pro každého z nás fatální!

„Nerad lidem říkám, že opravdová krize nás teprve čeká. Krize z roku 2008 byla jen malou přehrou. **Krize může pominout jen v tom případě, že odstraníte její příčinu. Ani jednu z příčin se nepodařilo odstranit, a proto nemůže být řeč o konci krize,**“ uvedl pro ParlamentníListy.cz ekonom Petr Kaššák.

Komentář: Nutno podotknout, že tato informace pochází z roku 2013. Zdroj na webu Parlamentních Listů se nám nepodařilo dohledat, ale odkazuje se na něj dobový článek ze serveru Tiscali.cz, Krize bude drsná. Dělejte zásoby potravin a benzínu, radí ekonomové. Je potřeba si uvědomit, že je potřebné dívat se na celý vývoj nelineárně. Nelze tvrdit, že když nastane A, za rok jistě

přijde B, protože do procesů vstupuje mnoho proměnných. Není jediná strana, jediná supervelmoc, která by si mohla určovat, jak události proběhnou. Přípravenost je tedy rozhodně důležitá, ale panika nikoliv.

Finanční a ekonomická krize, která nás již brzo zastihne, bude skutečně horší než to, co jsme dosud v této oblasti zažili. Ne nadarmo se říká, že finanční krize roku 2008 byla jen lehkou zatěžkávací zkouškou proti tomu, co nastane. Takže se připravujeme, staré dobré časy, kdy ekonomika zdánlivě rostla a rostla a rostla, budou nenávratně pryč, nastane tvrdá realita, nepěkné probuzení ze sladkého snění.

A důsledkem tohoto problému bude kromě jiného i banditismus extrémních rozměrů ze strany statisíců u nás usídlených zahraničních pracovníků.

Cizinci

Tento scénář je v podstatě logickým vyústěním předchozího, tedy ničující finančně-ekonomické krize. Jaká je výchozí situace pro jeho naplnění:

V době trvalého ekonomického růstu a relativního blahobytu, jak to vidíme v současnosti, postrádá řada velkých i menších firem dostatek pracovníků. Stále se hovoří o minimální nezaměstnanosti a tedy o nutnosti dovážet pracovníky do zdejších montoven ze zahraničí. Logicky zejména ze zemí bývalého Sovětského bloku, zejména z Ukrajiny a Moldávie, z Mongolska nebo zemí Balkánu. Pouze zde totiž nalezneme lidi, kteří jsou ochotni a schopni pracovat, a to většinou za mzdy, za které by zdejší obyvatelé do práce určitě nechodili.

I když sluníčkáři budou tvrdit opak, mezi imigranty z Afriky nebo arabských zemí nalezneme jen minimum lidí, ochotných a především schopných pracovat například v českých automobilkách. Statistické údaje západních zemí, které občas omylem prosáknou na veřejnost, hovoří zcela jasně: do pracovního procesu se daří zařadit pouze zlomek imigrantů, kteří v posledních letech zavítali do jejich zemí. Asi mají jinou práci a jiné zájmy, než pracovat na důchody Němcům nebo Švédům.

Rozdíl mezi Švédskem a námi je v tom, že většina imigrantů u nás je jazykově a kulturně příbuzná, a že na rozdíl od muslimů k nám skutečně přijela pracovat,

nikoliv vysávat státní rozpočet a likvidovat své hostitele. Navíc hlavním motivem těchto imigrantů nebo zahraničních pracovníků je snaha vydělat zde takové peníze, které budou sloužit nejen pro uživení jich samotných, ale většinou i jejich rodin, které často zanechali doma a pro které jsou peníze došlé ze zahraničí důležitým zdrojem příjmů. Nejnovější čísla hovoří o tom, že za rok 2018 poslali zahraniční pracovníci do svých domovských zemí přes 47 miliard korun.

Již nyní jsou zejména ve středních Čechách města, kde zahraniční dělníci tvoří až 1/3 zde žijících obyvatel. Většinu času tráví buď v práci, nebo na ubytovnách. Jen někteří si dovolí luxus utrácet těžce vydělané koruny za nějakou zábavu. Takže až na drobné excesy dosud nejsou se zahraničními pracovníky žádné větší problémy.

Vysocí a nízcí

Co se však stane, až se naplní výše uvedený scénář, kdy naplno vypukne mohutná hospodářská krize a práce nebude dostatek ani pro naše lidi? Scénář může být následující: na Západě zbankrotuje jedna z bank, která je označovaná slovy „Too big to fail“ (česky „Příliš velká na to, aby mohla zbankrotovat“) a odborně se jim říká „systémové banky“. Přesto se to stane a některá z těchto bank ohlásí bankrot.

Zdánlivě malý problém – jedna banka přeci neohrozí celý finanční systém? Ano, je to pravda, pokud ovšem nejde o velkou banku a tato banka není kapitálově propojena s dalšími finančními institucemi. Bohužel takovou banku dnes už nenajdeme. V době globální ekonomiky jsou všechny banky vzájemně finančně a kapitálově propojeny, takže v případě bankrotu jedné velké banky pravděpodobně dojde k tzv. domino efektu a celý finanční sektor se začne skládat jak domeček z karet.

Pořád jsme ale u bankovního sektoru, nikoliv u reálné ekonomiky, kde se vyrábějí auta, počítače, světla nebo nábytek. Jak se problémy finančních domů dotknou výrobních podniků? Bohužel, výrazně a rychle. Většina velkých podniků je závislá na provozních úvěrech, které představují jakousi umělou výživu výrobního sektoru. Je zde jednoduchá rovnice – žádné vstupní peníze, žádná výstupní auta, počítače nebo světla. Jakmile dojde provozní úvěr a nikdo další není ochoten nebo schopen půjčit další peníze, výroba se zastaví. Začíná se masivně propouštět. Kdo bude propuštěn první? Bude to generální manažer, vedoucí provozu nebo zahraniční námezdní síla? Navíc často nekrytá žádnou smlouvou, garantující

ochrannou lhůtu nebo nějaké odstupné. Odpověď si lze lehce domyslet.

Akcionáře nebo provozního ředitele nebude zajímat, co se bude s těmito bývalými pracovníky dít dále. Akcionáře zajímá pouze minimalizace ztrát a ředitel je placen od toho, aby provedl nepopulární opatření (často kryté označením „optimalizace“). Další životní osudy svých bývalých zaměstnanců je opravdu nezajímají. Ovšem nás by zajímat měly. Protože se jejich osud může bezprostředně dotknout každého z nás. Proč?

Většina zahraničních dělníků je zde pouze za jediným účelem - vydělat co nejvíce peněz a ty následně poslat svým rodinám do zemí, odkud přišli. Proto zde také žijí velice skromně, jejich jídlo je to nejlevnější, co je možné v obchodech koupit, bydlí po několika v laciných ubytovnách a na zábavu jako je kino nebo hospoda opravdu nemají dostatek zbytných peněz. Tito lidé jsou bez větších zásob a finančních úspor. Nyní se dostanou bez prostředků na ulici - bez zaměstnání, bez jídla a finančních prostředků nutných na to, aby se vrátili ke svým rodinám. Pocítí tak velmi tvrdě svoji osobní finanční krizi.

Hrozba

Hladový člověk bez rodiny je zoufalý člověk. A zoufalí lidé dělají zoufalé činy. Scénář takřka hororový: v důsledku rychlé a zničující finanční krize zastavuje většina podniků, zaměstnávajících zahraniční dělníky, provoz. Na hodinu a bez odstupného jsou propuštěny statisíce zahraničních zaměstnanců. Nemají žádné úspory, aby zde mohli delší dobu přežívat, ani na to, aby si zajistili klidný odjezd do svých domovů - do Mongolska, Nepálu, Albánie, na Ukrajinu. Kde na to vezmou prostředky? Jak se budou živit, čím cestovat domů? Při těchto vysokých počtech ani není možné takový exodus, imigraci naruby, v reálném čase logisticky zvládnout.

Začnou mít hlad, žízeň, dostavuje se frustrace, beznaděj a vztek. Jsou zaznamenány první případy, kdy si obstarávají základní prostředky (včetně alkoholu) násilnou cestou. Začínají krádeže ve velkém, rabování. Nejdříve obchodních center, následně menších obchodů, domů a bytů, kde je možné si jídlo a další prostředky obstarat.

Nastává anarchie a první větší střety s policií a ozbrojenými občany. Narůstají

ztráty na obou stranách. Policie není schopna nepokojům v tak velkém měřítku zabránit. Sama je často terčem útoků a úspěšných snah ozbrojit se na úkor příslušníků policie. Je třeba si uvědomit, že větší část zahraničních dělníků má na rozdíl od mladší části zdejší populace za sebou několikaletou základní vojenskou službu, někteří dokonce i bojové zkušenosti. Na rozdíl od imigrantů z Afriky nebo muslimských zemí jsou takřka k nerozeznání od zdejších obyvatel. Znají naši řeč a umějí se pohybovat v našem prostředí. Jsou mnohem silnější a otužilejší, a to nejen fyzicky. A mohou jich být statisíce, s jedinou touhou - přežít, případně se vrátit domů, za svými rodinami. Za každou cenu. Za každou! To bychom si měli uvědomit.

Selhávání

Nikoho nestrašíme, nešíříme žádné hoaxy ani poplašné zprávy, jak se nám budou snažit podsunout ti, kteří nechtějí vidět pravdu, která nemá s jejich vysněným světem nic společného. Objevuje se stále více příznaků, které už nemohou opominout ani mainstreamoví ekonomové a pisálci, že se začíná hospodářství v Německu, zejména automobilový průmysl, zadrhávat. A vzhledem k propojenosti naší a německé ekonomiky a procentu našeho průmyslu se zaměřením na automotive je jen otázka času, kdy problémy dorazí k nám. České podniky nebo pobočky nadnárodních koncernů začnou zavírat nebo omezovat výrobu - už se to začíná dít, stačí si najít patřičné informace.

Pokud se světová, evropská a zejména německá ekonomika dostane do recese nebo ještě hůře do ekonomické krize, poneseme všichni velmi citelně následky dosavadní predátorské politiky, zejména ze strany nadnárodních korporací, které ve snaze minimalizovat náklady a maximalizovat zisky do naší země dovážejí stále více a více zahraničních pracovníků, aniž by na sebe vzaly odpovědnost za jejich další osud.

Také stát veřejnou podporou těchto praktik naprosto selhává ve své úloze regulátora a ochránce životních zájmů svých občanů, neboť nejen nebrání neustálému přílivu cizích pracovníků na své území, ale ani není dostatečně připraven čelit rizikům a následkům vyplývajícím z příchodu vážných ekonomických problémů.

Komentář: Pravděpodobnost uvedeného scénáře není vůbec malá. Ale jak s takovou informací naložit? Člověk, kterému záleží na lepší budoucnosti, by měl věnovat velkou pozornost své mentální i fyzické připravenosti, budování smysluplných, naplňujících mezilidských vztahů, co neobjektivnějšímu vnímání reality a také touze nalézat řešení nepředvídatelných situací. To jsou věci a schopnosti, které se neobjeví ze dne na den. Takový stav je třeba vytvářet a kultivovat po mnoho let a je k tomu třeba obklopovat se a být ve styku s lidmi, kteří mají alespoň v základu stejný, konstruktivní přístup k životu a nejlépe i vizi lepšího světa, než jakým je ten současný. Ve spolupráci s takovými lidmi je pak možné doufat i v lepší scénáře, než je ten popisovaný v článku.

Celospolečenské procesy mohou otřást každou zemí, ale nakolik zasáhnou právě vás, to můžete ovlivnit dnes a denně prostřednictvím své vlastní práce, vlastního studia a používáním získaných poznatků ve svém životě. Vesmír je jedna velká škola a my máme každý den příležitost udělat něco, co zásadně ovlivní budoucnost nás, našich blízkých a co možná inspiruje i lidi zcela neznámé k tomu, aby se pokusili o něco podobného.

A když už jsme u inspirace, bude nejlepší připomenout si následující text:

- Novoroční dopis světu od profesora Jordana Petersona
-

Přežít nebo zemřít: Manuál pro přežití ve zlých časech

Aleš Přichystal

Protiproud.cz

3.srpna 2019

Titulní foto: Argentina v době krize (2001)

Název knihy Přežít nebo zemřít (vydalo ji právě naše nakladatelství Česká citadela) zdaleka její obsah nevyčerpává. Najdete v ní všechny dostupné informace, co dělat v případě nenadálé přírodní katastrofy, dlouhodobého výpadku elektřiny, migrantské invaze, nebo dokonce vypuknutí války, včetně té jaderné – ale zdaleka ne jen to. Nejde totiž o běžnou „prepeřinu“. Její autor, Aleš Přichystal, je velitelem Zemské domobrany, důležité dobrovolnické organizace, která spolu se sesterskou Národní domobranou cvičí muže a ženy odhodlané k obraně naší vlasti.

Tedy k tomu, co česká armáda, která se v posledních dekádách změnila spíše v „expediční sbor“ pro potřeby cizích vlád, nemůže zvládnout. A tak tisíce vlastenců vzaly tento úkol do vlastních rukou. Přinášíme pár ukázek z této knihy, kterou by každý zodpovědný občan měl mít doma. Předplatitelé našeho měsíčníku MY (pokud nám o ni napíšete – viz konec článku) ji

dostanou se slevou.

Aleš Přichystal: Žijeme v mimořádně nebezpečné době

Tato slova bohužel nejsou ani trochu nadsazená. Je to smutná skutečnost. Po skončení druhé světové války vznikl ve Spojených státech panel atomových vědců, kteří až dodatečně pochopili, jak nebezpečného džina vypustili z láhve. Od té doby se tato organizace snaží varovat lidstvo před hrozbou jaderného konfliktu, který by mohl náš svět zcela zničit. Pro tyto účely vědci sestavili pomyslné hodiny, jejichž ručičky ukazují, jak velké nebezpečí momentálně panuje.

Nejmenší nebezpečí bylo podle nich počátkem devadesátých let, tedy po rozpadu socialistického bloku a Sovětského svazu. Tehdy se zdálo, že lidstvo konečně zmoudřelo - hodiny ukazovaly 11:45. Ještě donedávna byla za největší nebezpečí považována doba tzv. Karibské krize - tehdy hodiny ukazovaly za pět minut dvanáct. Ovšem dnes se růst napětí mezi Ruskem a Čínou na straně jedné a USA na straně druhé zvyšuje a hrozí kdykoli přerůst v ozbrojený konflikt dvou či více jaderných supervelmocí. Hodiny dnes ukazují za dvě minuty dvanáct!

A dvanáctá - to je konečná...

Nechci strašit, chci vás pouze probudit. **Pro řadu z nás je zjevně obtížné plně pochopit závažnost situace. Pro některé je stále důležitější zahrádka, televize nebo dobře vychlazené pivo než příprava na možné věci příští. Až průšvih nastane, bude už pozdě se na cokoli připravovat.** Pokud to nestihneme teď, kdy ještě tu šanci máme, kdy se chceme připravit?

Nesdělitelná zkušenost?

Hned na začátku je zapotřebí lépe osvětlit, komu je a komu není kniha určena. Rozhodně se nejedná o publikaci odbornou, která přesně a do detailu popisuje danou věc. Knihu nenapsal odborník, ale osoba, které se říká „informovaný laik“, a je určena jiným laikům, tedy všem zájemcům, kteří chtějí být informováni. Odborníci zde jistě naleznou nepřesnosti nebo budou mít na některé věci jiný názor než autor nebo jeho spolupracovníci. To je v pořádku. A budu rád, když napíší něco lepšího, a hlavně to dají k potřebě a užitku co největšímu počtu lidí. Protože to byl a je hlavní důvod napsání této knihy.

Nehledejte v ní žádné nové geniální myšlenky. Záměrem nebylo objevit Ameriku, když už byla mnohokrát objevena, ale poskytnout co nejjednodušší a přehledný návod, ba přímo manuál na cestu k Americe již objevené. V tomto případě shromáždit pod pomyslnou střechu

jedné knihy co nejvíce podnětných myšlenek a praktických rad, jak se co nejlépe připravit na mimořádné situace, které nás mohou v dohledné době zastihnout.

Kniha není určena pro „připravovatele“, jak počestně říkám prepperům nebo survivalistům, (této zajímavé skupině lidí se věnuji podrobněji ve třetí kapitole). Ti jsou již s přípravami na mimořádné situace někde jinde, a stěží zde pro sebe najdou něco nového. Navíc mají své webové stránky - například diskusní fórum Rozpad.cz, kde je velké množství témat s poměrně slušnými příspěvky registrovaných uživatelů - i svou odbornou literaturu.

Vím, s časem jsme dnes skoro všichni na štíru, tak nějak ho nemáme dostatek. To je náš problém - jsme slušní, pracovití, tudíž časově zaneprázdnění. Narozdíl od našich protivníků, kteří mají dost času i peněz (často bohužel prostřednictvím námi odváděných daní a úroků z nesmyslného a neustálého zadlužování státu i od nás). **Jenže se nám krátí čas, než nastane nějaký pořádný průšvih. A my musíme ten čas maximálně využít k tomu, abychom se na průšvihy všeho druhu maximálně efektivně připravili.**

Komentář: Je dobré si uvědomit, že připraven by člověk měl být především mentálně. Jakkoliv je velice vhodné mít připravené zásoby jídla a životně důležitých pomůcek, které pomohou zvládnout třeba i relativně krátkodobý výpadek proudu nebo odříznutí od civilizace kvůli extrémnímu počasí v řádu několika dní nebo pár týdnů, pokud budete vy nebo vaši nejbližší kolabovat či šílet hrůzou z nastalé situace, nic z těchto zásob vám nepomůže.

Jistě, nemáme čas, nemáme peníze, máme jiné myšlenky, jiné koníčky a zájmy, než se připravovat na něco, co nikdy nemusí přijít. Chceme si užívat dneška, věnovat se rodině, zábavě, sportu, práci... a všem těm technologickým vymoženostem, kterými se stále více obklopujeme.

Ale možná jednou, až ten průšvih nastane, budeme litovat každé minuty, kterou jsme promarnili honěním za pozlátky moderní doby (například za nejnovějšími mobily perfektně vybavenými pro lepší špiclování majitele), za hromaděním statků a užíváním si pomíjivých krás života. Budeme pozdě litovat, že jsme alespoň něco málo neudělali pro přípravu na možné věci příští (jak eufemisticky označuji možné průšvihy globálního řádu).

Ale to je nesdělitelná zkušenost, na to většina lidí přijde, až bude pozdě...

Jsme dostatečně připraveni na chaos?

Svět stále balancuje na hraně velkého konfliktu mezi jadernými mocnostmi. Blahobyt a mír Evropy rychle devastují mnohé neřešené krize, z nichž ta imigrační hrozí likvidací všeho, co

vybudovaly generace našich předků a co evropští politici nejsou ochotni nebo schopni bránit. V celé západní civilizaci se vybudovaly velké příkopy uvnitř národů, názorové neshody se však prohlubují mezi přáteli, ale i rodinami. Také u nás doma máme za sebou prezidentské volby, které jasně a zřetelně ukázaly tuto skutečnost v plné nahotě. Ani vyhlášení výsledků neznamenal uklidnění vášní. Mnozí „demokraté“ totiž uznávají výsledky voleb pouze tehdy, když dopadnou podle jejich představ. Pokud dopadnou jinak, udělají cokoli, aby tyto výsledky zvrátili.

Můžeme proto očekávat cokoli a kdykoli. Iluze pohody a blahobytu končí, začněme se intenzivně připravovat na možné věci příští. Nikdo z nás netuší, kdy a co konkrétně přijde, očekávejme však raději horší než lepší varianty. Budme všestranně připraveni na možné varianty vývoje ve světě, Evropě i v naší zemi. Budme připraveni bránit a chránit svoje rodiny, své přátele i všechny ostatní lidi, kteří za to stojí, a hlavně kteří o to stojí.

Mezi mimořádné situace nebo okolnosti můžeme zařadit třeba dlouhodobý výpadek elektrické energie (blackout) nebo plynu (v případě, že nepůjde elektřina, nepůjde samozřejmě ani plyn), občanské války nebo velké nepokoje, ozbrojený konflikt bez použití zbraní hromadného ničení, komplexní kolaps státní správy, atd.). Prostě rozpad společnosti, ve které jsme dosud žili.

Manuál pro přežití, který vám právě nabízím, vznikl jako soubor rad a zkušeností lidí, kteří se dlouhodobě věnují problematice přípravy na mimořádné situace nebo mají vlastní zkušenosti z občanských válek (Bosna a Hercegovina) nebo kolapsů zemí (Argentina).

Jedinec nemá moc šancí

A to bez ohledu na to, jak dobře je ozbrojený a připravený. Nakonec v kritické situaci nedokáže delší dobu přežít. Síla je v počtech, pokud zůstaneš v domě sám, tak budeš pravděpodobně okraden a zabit bez ohledu na třeba vynikající výzbroj.

Při rozsáhlejších „kolapsech“ civilizace sám člověk nepřežije, má jen malou šanci. Každý je občas nemocný, unavený nebo zoufalý. Proto je podle mého názoru nejdůležitější začít rovnou shromažďovat kolem sebe zkušené lidi, jimž můžeme věřit, a dál něco vymýšlet společně.

Největší naději na přežití mají komunity, v nichž se bude každý věnovat tomu, co umí, a lidé budou navzájem spolupracovat. Nejlepší skupina je větší rodina (nikoli pouze rodina typu otec, matka a děti) nebo blízcí přátelé, kteří se připravili a mají různé

znalosti. Ideální je skupina (komunita), která čítá kolem 10 až 20 dospělých osob. Jen je třeba si uvědomit, že dostupnost zdravotní péče bude minimální nebo spíše žádná, zato potřeba zdravých a silných rukou bude velká.

Malá rodina není příliš efektivní. Je mnohem lepší, když se dá dohromady pár malých rodin, nastěhují se společně do jednoho velkého domu a zůstanou spolu. Malá rodina nebo jednotlivec nejsou vhodné varianty pro přežití ani ve městě, natož pak v divočině. V těžké době je každá pomocná ruka (svírající zbraň, rýč, kladivo nebo hrnec s jídlem) užitečná. Jen je třeba se důrazně vyvarovat přijetí problematických a konfliktních osob do komunity (byť příbuzných), protože to je cesta do pekla. Stačí mít pár osob snadno podléhajících fámám a lehce propadajících panice, a máme zaděláno na pořádný průšvih!

Nejdůležitější je disciplína

Zapomeňme také na nějakou demokracii! Šanci přežít má jen skupina, v níž vládne tvrdá disciplína pod jednotným vedením/velením. Demokracie je hezká věc v době klidu a míru. Je však pomalá a nevyzpytatelná. Rozhodnout o čemkoliv v ní trvá dlouhou dobu a je nutný buď konsenzus, nebo kompromis. V mimořádných dobách je ale nutné rozhodovat rychle a rázně. V komunitě musí být tvrdá disciplína. A i když se to někomu dnes nelíbí, tak bych použil i slovo dobrovolně přijatá osvícená diktatura. Demokracie je dobrá pro mírovou dobu, kdy je možné o dalším vývoji společnosti, politickém nebo hospodářském, demokraticky hlasovat ve volbách nebo referendech.

Ostatně, skutečnou plnou demokracii nemáme ani dnes. Spíše než o demokracii můžeme zatím hovořit o ještě dobře fungující hře na demokracii. I v tomto směru jsme však již ve stádiu finále hry, kdy se masky odhazují a kde se o demokracii hovoří pouze tehdy, když nám to vyhovuje. A když nezvítězí náš kandidát, naše myšlenky a naše představy o směřování společnosti, uděláme vše, abychom druhou stranu nedemokraticky potlačili. Hluboké rozdělení západní společnosti je toho přesvědčivým důkazem.

Až nám nastanou zlé časy, neopakujme alespoň v první přechodné době chyby z let předchozích. Pokud budeme mít v čele komunity člověka, který má se skupinou společný cíl, záměr a ví, jak ho dosáhnout, a je to navíc skutečná osobnost, pak se můžou dát věci rychle do pohybu a brzy je možné vybudovat prosperující komunitu, protože všichni pracují na dosažení společného cíle.

Složení obranné skupiny

Jaká skupina je ideální? Jistě taková, v níž je zastoupeno co nejvíce různorodých odborností, lidí, kteří mají různé schopnosti a znalosti. Skupina tvořená samými psychology nebo ajťáky

a jejich rodinami není pro přežití a následný rozvoj komunity optimální - nechci se přitom dotknout schopnosti psychologů nebo IT expertů efektivně bránit se zbraní v ruce svou komunitu nebo dobře obdělávat pole s obilím. Ale lepší naději dává skupina, v níž je zastoupen třeba lékař, kovář, zemědělec, zámečnick, zedník nebo chemik. Po možnost obrany je nutné, aby většina dospělých členů komunity uměla zacházet se zbraněmi, které jsou samozřejmě také součástí vybavení komunity. Dostatek ozbrojených mužů i žen z řad domobranců, sportovních střelců nebo myslivců, dává větší předpoklad, že se komunita ubrání v případě vnějšího napadení.

Naopak bychom se měli vyvarovat, aby se součástí naší skupiny staly osoby se závislostí na alkoholu nebo na drogách, popřípadě psychicky labilní osoby. Pokud ze soucitu nebo z důvodu příbuzenského vztahu takové jedince do skupiny přijmeme, zaděláváme si na možnost hodně velkého maléru, který může skončit buď rozpadem celé skupiny, nebo použitím násilí jednou nebo druhou stranou.

Problémem jsou samozřejmě děti, a ještě větším dospívající mládež. Nejen proto, že většina dospívajících má přirozenou potřebu vzepřít se jakýmkoliv autoritám, svým rodičům, učitelům, velitelům či vůdcům komunity, ale budou mít problémy zvládnout situaci, kdy dosavadní komfort prostě nebude existovat. Dosud si většina z nich žila jako v bavlnce, jejich potřeby a tužby byly často obratem naplňovány, ale nyní se jim nebude dostávat takových základních potřeb, jako je připojení na internet nebo fungování mobilních sítí.

Prosté východisko

Musíme si znovu uvědomit, proč to všechno děláme. Vraťme se k tradicím a národním hrdinům. Vraťme zpět obsah slovu „vlast“. Nebojme se hrdě hlásit k tomu, že jsme vlastenci a že na první místo klademe zájmy nás samotných, naší rodiny, našich přátel, naší země a našeho národa.

Nebojme se vyrukovat s novým politickým programem, který bude mít tyto hlavní body: Nejprve Česká republika. Potom Česká republika. Nakonec Česká republika. Následně dlouho a dlouho nic a teprve pak všichni ostatní. Že je to populistické? Samozřejmě, budme populisté a nestydíme se za to. Vždyť zastupujeme zájmy populu, tedy lidu této země.

A ještě jedno heslo si můžeme dát: Nejdříve bezpečnost. Až pak můžeme myslet na blahobyť. Je to jednoduché. Na co nám bude vysoká životní úroveň, když naše ulice ovládnou gangy mladistvých nelegálních imigrantů z arabských zemí nebo prodavačů drog z černé Afriky? Když místo krásného a svérázného pražského Žižkova nebo ostravských Mariánských Hor vzniknou no-go zóny, kam se bude bát chodit i policie, natož pak původní obyvatelé?

Nevěříte? Tak se jeďte podívat do zemí, kde sice mají blahobyt, ale kde se ženy z řad původního obyvatelstva po setmění bojí vyjít do ulic svých měst. Doporučuji navštívit třeba Švédsko, Belgie, Německo nebo předměstí Paříže. Takže raději zůstaňme o něco chudší než třeba Německo, ale mějme svou zemi pod kontrolou a nevydávejme ji cizím kolonizátorům.

Nejsme kluci hrající si na vojáky

Na adresu domobranců často slyším slova despektu a opovržení - jo, to jsou ti obtlouští staříci nebo životem nedocenení muži středního věku, co běhají po lesích a hrají si tam jako kluci na vojáky. Něco mezi neškodnými blázný a naivními hlupáky. Navíc, proč bychom měli mít nějakou domobranu, když tu máme profesionální armádu a stále se rozrůstající neméně profesionální policejní sbor? Tato často slova slyšíme právě od těchto profesionálů. Podle názoru již značně neprofesionálních úředníků Odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra „jednotlivé buňky (domobrana žádné buňky nezná, základní taktickou jednotkou jsou skupiny - pozn. autora) často tvoří jednotlivci, převážně důchodového a předdůchodového věku. Někteří z nich jsou aktivní jen ve virtuálním prostředí.“ (Projevy extremismu a předsudečné nenávisti, Souhrnná situační zpráva 3. čtvrtletí roku 2018“, MV ČR.)

Je tomu skutečně tak? Opravdu nemáme nic lepšího na práci, než si ve svém volnu hrát na vojáky? Cvičit, vylepšovat si vybavení, získávat další zkušenosti, organizovat se, zocelovat a stmelovat?

Všem těmto na nás s despektem hledícím lidem bych chtěl říci:

Skutečně si myslíte, že členové domobrany - bývalí vojáci ČSLA a Armády České republiky, účastníci bojových misí v Afghánistánu, Iráku nebo na Balkáně, s válečnými zkušenostmi, mají potřebu hrát si jako kluci na vojáky?

Skutečně si myslíte, že plukovníci v záloze, kteří v době své aktivní služby veleli jednotkám o mnoha tisících vojáků s množstvím bojové techniky, jakou dnešní naše armáda nemá, pokud jde o počet, ani jako celek, podíleli se na cvičeních v rozsahu, o jakém si dnešní NATO může nechat jen zdát, mají ve svém důchodovém věku potřebu si hrát jako kluci na vojáky?

Skutečně si myslíte, že tátové od rodin, vysokoškolští pedagogové, lékaři, technici, dělníci z třísměnných provozů nebo soukromí podnikatelé nemají nic lepšího na práci, než si hrát jako kluci na vojáky?

Pokud si to stále myslíte, je mi vás upřímně líto. Jsou pro vás asi již bezvýznamná a mrtvá slova jako vlast, vlastenectví, hrdost na odkaz svých předků či mravní povinnost zachovat toto dědictví v pokud možno ještě lepším stavu pro generace našich dětí a vnuků.

Muži, ale často i ženy, kteří se ve svém volném čase a za své peníze (narozdíl od činnosti většiny bohatě dotovaných politických „neziskovek“) učí připravovat se na věci možné příští, aby dokázali ochránit a ubránit své rodiny a svou zemi, opravdu nejsou kluci, hrající si na vojáky. Jsou to skuteční vojáci ve válce o budoucnost naší země!

Balancujeme na hraně velkého konfliktu mezi jadernými mocnostmi, blahobyt a mír Evropy rychle devastují mnohé neřešené krize, z nichž ta imigrační hrozí likvidací všeho, co vybudovaly generace našich předků a co evropští politici nejsou ochotni nebo schopni bránit. V celé západní civilizaci se vybudovaly velké příkopy uvnitř národů, názorové neshody se ale prohlubují mezi přáteli i mezi rodinami.

Členové domobrany se snaží všestranně připravit na možné varianty vývoje ve světě, Evropě i v naší zemi. Jsou připraveni bránit a chránit svoje rodiny, svoje přátele i všechny ostatní lidi, kteří o to a za to stojí. Členové domobrany jsou připraveni stát se skutečnými vojáky DOMO-OBRANY, jak to mají napsáno na označení svých uniforem!

Knihu můžete za zvýhodněnou cenu získat info@ceskacitadela.cz.

Komentář: Nadcházející časy zcela určitě přinesou situace, které nás překvapí, ať už se budeme připravovat nebo ne, ale štěstí přeje připraveným.

Nakonec bychom rádi obrátili vaši pozornost k zamyšlení se nad otázkami, které na první pohled s tématem knihy nijak nesouvisí, ale ve skutečnosti jsou pro zvládnutí jakýchkoliv krizových okamžiků zásadní. Cítíte, že má váš život smysl? A myslíte si, že by ho měl i potom, co se vám podaří přežít podobné časy, o jakých se píše v tomto článku? Umíte si představit lepší svět, než je ten, ve kterém žijeme nyní? A co můžete

udělat pro to, aby se takový svět stal skutečným? Víte to? Pokud ano, tak to je přesně to, co musíte udělat. Není nic důležitějšího a není nikoho, kdo by to udělal za vás. Ten svět jste vy.

Související články:

- Až to bouchne: Jsme připraveni na chaos? Máte svoji skupinku poslední záchrany?
- Historické cykly: jsme odsouzeni opakovat minulost?
- O tragickém dopadu nedodržování mravnosti na život
- Novoroční dopis světu od profesora Jordana Petersona